

ind paa en omhyggelig speciel Undersøgelse af den i Regjeringsudkastet foreliggende Erstatningsberegning, og Udvalget var i sin Heelhed heller ikke utilbøieligt til at gaae ind paa denne Anskuelse; men allerede det i den første Sammenkomst anstillede Forsøg viste os strax, at det vilde føre til et Arbejde af et saadant Omfang og saa stor Udstrækning, at det vilde aldeles umuliggjøre denne Sags Tilendebringelse i den nærværende Sæssion, hvorledes det end kunde gaae med det i den følgende. Man enedes derfor om den Udvei, som Udvalget nu har tilladt sig at forelægge Forsamlingen i den afgivne Betænkning; og, hvis det ærede Thing gaaer ind derpaa, vil Sagen jo lettelig paa denne Maade kunne ordnes. Da Loven af 19de Marts s. A. saa bestemt har tilfagt Retsbetjentene en yderligere Erstatning end den, som den omhandler, saa fandt Udvalget naturligtvis, at de ikke vel burde vente syn- derlig længere, og at det altsaa var om at gjøre at faae Sagen tilende. Udvalget troer iøvrigt at kunne anbefale at gaae ind paa det saaledes foreliggende Forslag paa Grund af, at man vel tør antage og trygt forvente, at denne Foranstaltning i det Hele kun er aldeles interimistisk og foreløbig, idet man vel fuldt og fast kan vente, at det ikke vil vare ret længe, inden den bebudede og i Grundloven bestemte Omordning af hele Retspleien og saaledes ogsaa det dermed i Forbindelse staaende Sportelsystem vil blive taget under nærmere Overveelse og Bearbejdelse. Hvad det sidste angaaer, er det jo aldeles klart, allerede efter dets Alder, som givet i Marts 1814, at det, som var tilstrækkeligt for Retsbetjentene i Aarene 1819—26, da Eiendommene stode paa det laveste Trin, som de vel i Mandts Minde have naaet, at, siger jeg, det samme Sportelsreglement ikke kan være passende og tidssvarende nu, da Eiendommene ere mange Gange dyrere end da. Derfor har ogsaa Trang til et nyt Sportelreglement og System været følt og urgeret, navnlig siden 1842, og det har ogsaa været tilfagt. Det samme er naturligtvis i langt højere og vigtigere Grad Tilfældet med Retspleiens Omordning forresten. Men det er jo ikke Stedet her at gaae i Detaillen heraf, og jeg skal derfor ikke indlade mig derpaa; men det er

vist Stedet til og rigtigt at benytte denne og enhver anden given Leilighed til at lægge Regjeringen og navnlig den høitærede Justitsminister paa Hjerte, at der snarest muligt søies Foranstaltninger til den omhandlede Omordning. Naar den høitærede Justitsminister ved Sagens første Foretagelse har opfordret Udvalget til at gaae ind paa, som han kalder det, en lille Forandring af det i § 1 brugte Udtryk, saaledes at Udvalgets Forslag skulde gaae ud paa bestemt at fastsætte de 6000 Rbd. yderligere Erstatning, istedetfor at bruge det Udtryk, som er brugt, nemlig „ind til 6000 Rbd.“, saa har Udvalget derom confereret, men har ikke fundet sig foranlediget til i nogen Maade at fravige sin Anskuelse i denne Henseende. Udvalget er ikke og kan, ifølge hvad der foreligger, naturligtvis ikke ansee sig forvisset, end mindre være overthydet om, at der absolut behøves 6000 Rbd., for at Justitsministeren kan være istand til at tillægge de vedkommende Retsbetjente en billig og passende Erstatning i Forhold til, hvad de med Ret og Føie kunne kræve. Man kan, som sagt, ikke være overbevist derom, og som Følge deraf kan Udvalget heller ikke bestemt sige, at der skal 6000 Rbd. til; men, naar Udvalget er enig i, at der bruges 6000 Rbd., ifald det behøves, tilligemed de 15,000 Rbd., mener man, at man er gaaet saavidt, som det i denne Henseende kunde forlanges. Man tør endogsaa forme det ved at have bespartet Justitsministeren den Uleilighed, muligen at komme til at reparere en forholdsvis lille Sum paa alle de Retsbetjente, som skulde være deelagtige deri; thi, naar Justitsministeren kom til det Resultat, at der skulde anvendes henimod den nævnte Sum, men det hed, at der absolut skulde anvendes de 6000 Rbd., saa var der ikke Andet at gjøre end at fordele Overskuddet paa dem alle, hvilket kunde medføre en minutiøs og vidtløftig Beregning, som det ikke vilde være værd at anstille. Denne Erstatning for Dommerform er jo en aldeles underordnet Deel af den Justitsembedsmændene tillagte Løn; den er saa underordnet, at det ikke kunde komme i Betragtning, om der paa dem alle fordeeltes nogle faa hundrede Rbd. meer eller mindre.

Ordføreren (J. E. Larsen): Jeg har